

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **N. T. T.**

zastoupena Mgr. Janem Lipavským, advokátem
se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19

proti

žalovanému:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2019, čj. MV-148187-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění.

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobkyně změnil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 8. 2019, čj. OAM-34605-11/DP-2018, kterým byla zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná (dále také jen

„OSVČ“), a to dle výroku I. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a dle výroku II. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona. Žalovaný změnil toto rozhodnutí tak, že žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ zamítl dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území, konkrétně výkon nelegální práce v průběhu naposledy povoleného dlouhodobého pobytu.

II. Shrnutí žalobních bodů

2. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Jednotlivé žalobní námitky soustředila do následujících bodů:

1. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí, nekompetentnost k řešení otázky

3. Žalobkyně předně namítla, že žalovaný užívá argumentaci, která je v rozporu se skutečným stavem věci a zejména se samotným spisovým materiálem. Žalovaný totiž není oprávněn posuzovat, zda se účastník dopustil případného výkonu nelegální práce. Je sice oprávněn zkoumat, zda cizinec splnil účel povoleného pobytu a zda v jeho případě neexistuje důvod pro zamítnutí podané žádosti, ale není oprávněn rozhodovat o tom, zda se cizinec dopustil přestupku či správního deliktu na úseku zaměstnanosti. Jde-li o výkon nelegální práce, je orgánem příslušným k jejímu zjišťování a postihování Státní úřad inspekce práce, kterému je tato pravomoc svěřena zákonem, případně Policie ČR v rámci řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně proto namítá, že k posuzování určitých správních deliktů, přestupků a trestných činů je svěřena kompetence určitým orgánům přímo zákonem. Nelze proto přistoupit k závěru, že pokud určitý orgán nemá kompetence takové jednání posuzovat a postihovat ze zákona, mohl by jej přesto postihovat. OAMP tedy není oprávněno tuto otázku hodnotit. Správnímu orgánu I. stupně a stejně tak žalovanému v dané věci nebránilo nic v tom, aby příslušným orgánům zaslal podnět k posouzení dané otázky, a teprve po nabytí rozhodnutí vydaném kompetentní orgánem by mohl na něj ve svém rozhodnutí odkázat. To se však v daném případě nestalo a správní orgány obou stupňů tak posoudily otázku, která jim nepřísluší.

2. Nesprávný závěr o výkonu nelegální práce a tedy o naplnění závažné překážky pobytu cizinky na území, nepřezkoumatelnost rozhodnutí

4. Dále žalobkyně namítá, že se výkonu nelegální práce nedopustila, a proto že tedy nemohlo dojít k naplnění důvodu závažné překážky pobytu cizinky na území. Z jejího výsledku vyplynulo, že vykonává pozici uklízečky, má k tomu vlastní pomůcky a zdravotní pojištění si hradí sama. Předtím pracovala pro společnost BONTU Invest, s. r. o., a to na objednávku, pracovní dobu měla volnou podle objednávek, pracovní pomůcky si pořídila sama.
5. Žalobkyně namítla, že postupem správního orgánu byla porušena jedna z hlavních zásad správního řízení, a to zásada materiální pravdy obsažená v ustanovení § 3 zákona

č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tato zásada nezbavuje správní orgán povinnosti opatřovat z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu). K tomu žalobkyně uvedla, že správní orgán vycházel při svých závěrech z její výpovědi a protokolu o kontrole. Dle jejího názoru však správní orgán nemůže dospět k závěru, že vykonávala pracovní činnost pro společnost BONTU Invest, s. r. o., pouze na základě těchto důkazů. Vůči této společnosti totiž vystupovala jako podnikatel, jelikož práci vykonávala na základě objednávek, pracovní doba byla volná (dle objednávek), pracovní pomůcky si pořídila sama a jednalo se tak o smlouvu o dílo. Správní orgán si ale žádné řádné listinné důkazy či výsledky dalších osob k řádnému závěru a druhu uvedené práce neobstaral a neprovedl. K tomu žalobkyně namítla, že v napadeném rozhodnutí absentují závěry o naplnění všech znaků závislé práce, aby bylo možno považovat výkon nějaké činnosti za závislou práci a eventuálně též za výkon práce nelegální. Na prokazování znaků závislé práce nelze rezignovat a tvrdit, že závislou prací je jakákoliv činnost, kterou jeden člověk vykonává pro druhého. Hodnocení naplnění všech znaků závislé práce v předmětném rozhodnutí zcela absentuje. Společným rysem znaků závislé práce vymezených v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení prokázat naplnění všech těchto znaků, tj. zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž vůči zaměstnavateli se nachází v podřízeném vztahu. A pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé osobě za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli. Žalobkyně zopakovala, že spolupráce v jejím případě probíhá na základě smluv a objednávek, následně je dílo po jeho dokončení předáno. Doplnila, že i kdyby jí byly určitou osobou udíleny pokyny, pak jsou to pokyny v souvislosti s prováděním její zakázky. Z dikce zákonných ustanovení upravujících smlouvy o dílo vyplývá, že objednatel je oprávněn zhotoviteli udělovat pokyny k provádění díla, to kontrolovat a upozorňovat jej na případné nedostatky či rozpor např. s technologickými postupy. Ze zákonné dikce oprávnění objednatele tedy implicitně vyplývá předpoklad, že bude se zhotovitelem spolupracovat a vykonávat své oprávnění kontroly o zadávání pokynů při zhotovení díla.

6. Dále žalobkyně namítla, že protokol o kontrole není žádným závazným a konečným rozhodnutím, kterým by bylo rozhodnuto o tom, že se určitá osoba dopustila určitého pochybení. Takový závěr je třeba uzavřít teprve ve správním řízení u příslušného orgánu, avšak takový důkaz si správní orgán neobstaral. Správní orgány obou stupňů tak nemohly objektivně dospět k závěru o výkonu nelegální práce, resp. o naplnění závažné překážky pobytu cizinky na území. Rozhodnutí je proto nejen nepřezkoumatelné, ale také nezákonné.

3. Rozpor se zásadou legitimního očekávání a zásadou, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly

7. Dále žalobkyně poukázala na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo

okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo a podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. K tomu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 50/2009 a upozornila, že žalovaný rozhodoval téměř stejný případ v řízení pod sp. zn. MV-119140/SO-2019, v němž napadené rozhodnutí zrušil a vrátil k novému projednání a označil je za zmatečné a nepřezkoumatelné. Dle žalobkyně tak správní orgán postupoval v jejím případě v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

4. Nedostatečné a nesprávné vypořádání se s důsledky dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého života účastníka správním orgánem I. stupně, absence posouzení žalovaným

8. Žalobkyně uvedla, že se na území ČR zdržuje trvale již několik let, vytvořila si zde soukromé, sociální a pracovní vazby, má zde veškeré kolegy a přátele. Vytvořila si tak na území České republiky společenské a kulturní vazby a Českou republiku považuje za stát, ke kterému má tyto vazby v současné době vytvořené nejsilněji. Namítla proto, že správní orgán se přiměřeností dopadu rozhodnutí do jejího soukromého života vypořádal zcela účelově, formálně a nedostatečně a žalobkyni k tomu řádně nevyslechl. I z těchto důvodů jsou proto napadená rozhodnutí dle žalobkyně nepřezkoumatelná.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Má zato, že skutkový stav a průběh správního řízení dostatečně popsal v žalobou napadeném rozhodnutí. Uvedl, že má za prokázané, že byly splněny důvody pro zamítnutí žádosti žalobkyně dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území. Tuto jinou závažnou překážku pobytu spatřuje stejně jako správní orgán I. stupně ve výkonu nelegální práce v průběhu naposled povoleného dlouhodobého pobytu. Žalovaný shodně jako správní orgán I. stupně konstatoval, že výkon nelegální práce lze podřadit pod jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, byť ji žalobkyně prokazatelně vykonávala (minimálně) v období od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017. Žalobkyně ve své výpovědi do protokolu o výsledku, který je ve spisovém materiálu vedený pod čj. OAM-34605-8/DP-2018, sama uvedla, že pro společnost BONTU Invest, s. r. o., pracovala několik měsíců na objednávku a že její pracovní doba byla podle objednávek. Žalobkyně navíc byla inspektorátem práce přistižena při výkonu práce pro společnost BONTU Invest, s. r. o., kde prováděla v pracovní době dílčí kompletaci set-top boxů na pásové výrobě, a to nejméně v době od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, čj. 11 A 168/2017-47, v němž se tento soud vyjádřil k výkonu nelegální práce cizince na území České republiky. Dle názoru žalovaného inspektoři inspektorátu práce dostatečně popsali činnost žalobkyně, kterou zjistili přímo šetřením na místě, tak jak ji vnímali svými smysly, a to v rozsahu potřebném pro závěr správního orgánu I. stupně, o tom že vykonávala závislou práci mimo pracovněprávní vztah.
10. Žalovaný dále uvedl, že zákon o pobytu cizinců pro účely vlastní aplikace obsahuje v § 178b jak vymezení činnosti, která je pro účely tohoto zákona podnikáním, tak i činnost, která je zaměstnáním. Správní orgán I. stupně byl dostatečně oprávněn učinit si úsudek o tom, zda žalobkyně vykonávala závislou práci, neboť ve svém rozhodnutí nijak nehodnotil, zda došlo ke spáchání správního deliktu a kdo je za tento delikt zodpovědný,

nýbrž skutečnost, zda se dá činnost žalobkyně, popsaná v protokolu o kontrole, považovat na výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah, a tedy i nelegální práci. Obdobně Policie České republiky v rámci řízení o správním vyhoštění zahájeného z důvodu uvedeného v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu výkonu nelegální práce, je oprávněna samostatně posoudit, zda je činnost cizince výkonem nelegální práce, a to bez ohledu na to, zda Státní úřad inspekce práce s cizincem nebo jeho zaměstnavatelem zahájí řízení pro spáchání přestupku či správního deliktu výkonu nelegální práce či nelegálního zaměstnávání. Uvedené vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2011 čj. 2 As 62/2011-77, ve kterém soud uvedl, že *„pro rozhodnutí o uložení správního vyhoštění však není rozhodující, zda cizinec vykonával nelegální práci ve smyslu zákona o zaměstnanosti, nýbrž pouze to, zda se dopustil jednání, kterým naplnil některou ze skutkových podstat vymezených v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců“*.

11. Žalovaný uzavřel, že zjištěný stav věci odpovídá důvodům k zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území.

IV. Jednání soudu

12. Z jednání soudu, které se uskutečnilo dne 27. 7. 2021, se zástupce žalobkyně omluvil, přičemž ve své písemné omluvě setrval na všech uplatněných námitkách a odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Žalovaný se k jednání nedostavil.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci při nařízeném jednání, dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě naposledy uděleného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ s platností od 7. 1. 2017 do 6. 1. 2019. Dne 5. 12. 2018 podala žádost dle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem.
15. Ve správním spise je založen mimo jiné protokol o kontrole čj. 20185/6-71/17-3, vypracovaný dne 20. 6. 2018 (správním orgánem I. stupně zaevidován pod čj. OAM-34605-6/DP-2018), kterou provedl Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále také jen „inspektorát práce“). Z protokolu vyplývá, že kontrola byla zahájena dne 9. 11. 2017 u společnosti BONTU Invest, s. r. o., na jejím pracovišti na adrese GEMTEK.CZ, s. r. o., Plzeň - Křimice, Chebská 555/7, jako kontrolované období je uvedeno 9/2017 až 12/2017 a předmětem kontroly bylo dodržování pracovněprávních předpisů dle § 126 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a dodržování povinností vymezených v § 3 odst. 1 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), se zaměřením zejména na povinnosti na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. V protokole dále uvedeno, že kontrolovaná společnost BONTU Invest, s. r. o., umožnila výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah mimo jiné i žalobkyni jako fyzické osobě podnikající na základě živnostenského oprávnění, a to tím, že v provozovně společnosti GEMTEK.CZ, s. r. o., na základě smlouvy o dílo uzavřené s kontrolovanou osobou dne 2. 1. 2017 prováděla v pracovní době dílčí kompletaci set-top boxů na pásové výrobě, a to nejméně v době od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017, což bylo doloženo fakturami a objednávkami za toto období. Dále je zde uvedeno, že práci prováděla na pracovním místě na pracovišti kontrolované osoby, podle pokynů kontrolované osoby, práci prováděla vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a ve vlastní prospěch, ale jménem kontrolované osoby, na odpovědnost kontrolované osoby a ve prospěch kontrolované osoby. A dále, že tím kontrolovaná osoba umožnila fyzické osobě podnikající na základě živnostenského oprávnění výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, tedy nesplnila povinnost v § 3 zákoníku práce.
16. Na základě těchto zjištění správní orgán I. stupně předvolal žalobkyni k výsledku. Ten se uskutečnil dne 24. 1. 2019 a žalobkyně při něm vypověděla, že podniká v oblasti obchodní činnosti od roku 2008, že aktuálně pracuje ve společnosti DISK DATA, s. r. o., kde vykonává pozici uklízečky a má k tomu vlastní pomůcky. Pracuje tam od půl osmé do 18ti nebo 20ti hodin, když pracuje celý den, dostane 1.000 až 1.200 Kč, zdravotní

pojištění si hradí sama, za odvedenou práci faktury nevystavuje. Dále potvrdila, že pracovala pro firmu BONTU Invest, s. r. o., několik měsíců na objednávku, přesnou dobu si již nepamatuje, pracovní doba byla volná podle objednávek (pokud je práce, pracuje se, pokud není, nepracuje se). Má to na starosti jeden Vietnamec, ten žalobkyni práci zadával a kontroloval, a to včetně výplaty. K dotazu, s jakým předstihem musela hlásit, že si bere dovolenou, uvedla, že pokud chtěla někam jít, musela to hlásit asi týden nebo dva dopředu, docházka byla evidována prostřednictvím píchaček, později na otisk prstů, délka přestávky byla podle práce, veškeré pracovní pomůcky se musela pořídit sama.

17. Správní orgán I. stupně následně dne 28. 8. 2019 vydal rozhodnutí čj. OAM-34605-11/DP-2018, kterým žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - OSVČ zamítl a platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil. K odvolání žalobkyně pak žalovaný změnil výrok tohoto rozhodnutí v tom smyslu, že v daném případě nebylo možno aplikovat i ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jak uvedl správní orgán I. stupně ve výroku č. I., neboť nebylo prokázáno, že žalobkyně neplní účel povoleného pobytu i v současnosti, zároveň změnil nesprávnou aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) na aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. a) téhož zákona, tj. na jeho pozdější (pro danou věc účinné) znění.
18. Na úvod krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada, tedy rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Proto soud nemůže a nemohl přihlížet k případným jiným nezákonnostem, než žalobou namítaným.
19. Úvodem je potřeba uvést i to, že žalobkyně v souvislosti se všemi žalobními body namítala i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou.
20. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Jak také bylo již opakovaně judikováno, správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.
21. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Bylo by sice možné si představit ještě

podrobnější odůvodnění rozhodnutí, avšak nosné úvahy ze správního rozhodnutí dovodit lze, a nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše judikaturou Nejvyššího správního soudu. Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jimi učiněným závěrům. Ostatně žalobkyně s jejich úvahami v žalobě nesouhlasí a polemizuje s nimi.

22. Krajský soud dále vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto při rozhodování zohlednil jak odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, tak i potvrzující napadené rozhodnutí.
23. Dle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že „na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.“
24. Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37)“.
25. Dle § 37 odst. 2 písm. a) téhož zákona „ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2“.
26. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců „dlouhodobé vízum (...) ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“.
27. Žalobkyně učinila spornou zejména otázku, zda činnost, kterou vykonávala u společnosti BONTU Invest, s. r. o., lze hodnotit jako podnikání nebo jako závislou činnost a zda takovou skutečnost mohl posuzovat žalovaný, resp. předtím správní orgán prvního stupně.
28. V prvním žalobním bodě namítla nekompetentnost žalovaného k řešení dané otázky a z toho důvodu nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Dle jejího názoru není žalovaný oprávněn posuzovat, zda se účastník dopustil případného výkonu nelegální práce a není oprávněn rozhodovat o tom, zda se dopustil přestupku či správního deliktu na úseku zaměstnanosti, k tomu je orgánem příslušným Státní úřad inspekce práce, případně Policie ČR v rámci řízení o správním vyhoštění.
29. Tuto námitku, podle níž správní orgány jednaly mimo svou kompetenci, krajský soud důvodnou neshledal.
30. Správní orgány jsou mimo jiné oprávněny posuzovat (v návaznosti na shora citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců), zda cizinec plní účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu. V daném případě bylo žalobkyni uděleno povolení k pobytu za účelem podnikání - OSVČ. Správní orgány si tedy mohou nepochybně učinit úsudek o tom, zda činnost žalobkyně je podnikáním či nikoli. V posuzovaném případě je přitom podstatné, že správní orgány věc nehodnotily z toho hlediska, zda jednáním žalobkyně byl spáchán správní delikt, resp. přestupek, a kdo za něj odpovídá ve smyslu zákona o zaměstnanosti. Správní orgány se zabývaly otázkou, zda se u zjištěné činnosti žalobkyně jednalo o závislou práci (nelegální, pokud k ní neměla příslušné povolení) či

podnikání, tedy neprováděly kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti. Kontrolovaly toliko naplnění podmínek povolení k dříve udělenému pobytu, neboť byly oprávněny posuzovat, zda žalobkyně reálně naplňovala účel dosavadního povoleného pobytu, zda jej neobcházela a nezneužívala pro jiný než deklarovaný účel a zda její činnost skutečně nesla znaky podnikání, nebo se jednalo o závislou práci.

31. Při posuzování otázky, zda cizinec plní účel povoleného pobytu, je totiž správní orgán rozhodující v řízení o povolení k pobytu oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané výdělečné činnosti cizince (podnikání nebo závislá práce). Může si proto o této otázce učinit vlastní úsudek, aniž by byl povinen obracet se dle § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu na příslušný správní orgán rozhodující ve věcech zaměstnanosti s podnětem k zahájení řízení o předběžné otázce (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, čj. 6 Azs 373/2018-30). K překročení pravomoci či působnosti správních orgánů v této věci tedy nedošlo.
32. V druhém žalobním bodě žalobkyně za nesprávný označila závěr o výkonu nelegální práce a z toho důvodu i závěr o naplnění závažné překážky pobytu žalobkyně na území. Namítá, že se výkonu nelegální práce nedopustila a nemohlo tedy dojít k naplnění důvodu závažné překážky jejího pobytu na území.
33. Pokud jde o povahu výdělečné činnosti žalobkyně, byť namítá i to, že z jejího výsledku vyplývá, že nyní vykonává pozici uklízečky, spor se zúžil pouze na aktivitu prováděnou pro společnost BONTU Invest, s. r. o., neboť ve vztahu k aktuální pozici žalobkyně jako uklízečky žalovaný odvolací námitce vyhověl a označil za neprokázané, že by žalobkyně ani v současnosti neplnila účel povoleného pobytu.
34. Žalobkyně namítala, že vůči společnosti BONTU Invest, s. r. o., vystupovala jako podnikatel, že již ve svém výsledku uvedla, že práci vykonávala na základě objednávek, pracovní doba byla volná (dle objednávek), pracovní pomůcky si pořídila sama a že se tak jednalo o smlouvu o dílo. Poukazovala na to, že v jejím případě nebyly naplněny znaky závislé práce, což podrobně rozvedla a současně namítala, že pochybnosti o hodnocení naplnění všech znaků závislé práce neodstranil ani žalovaný, jelikož k danému závěru nebyly obstarány relevantní důkazy.
35. Krajský soud se s jejím názorem neztotožňuje. V této souvislosti lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, dle něhož „... [p]ovolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu. [...] Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“ Krajský soud v návaznosti na zmíněný rozsudek konstatuje, že podmínkou udělení, resp. i prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ je splnění formální i materiální podmínky podnikání kumulativně. Formální podmínka je splněna zápisem cizince do živnostenského rejstříku, splnění materiální podmínky je poté podmíněno faktickým výkonem podnikatelské

činnosti. Definici podnikatele obsahuje § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Je za něj považován ten, kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku. Správní orgán I. stupně se povahou vykonávané činnosti žalobkyně podrobně zabýval na stranách 3 až 6 svého rozhodnutí, žalovaný pak na stranách 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí.

36. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila pojmový znak podnikání - samostatnost, naopak že její činnost naplňuje znaky závislé práce (zmínil vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, výkon práce jménem zaměstnavatele a podle pokynů zaměstnavatele), s čímž se ztotožnil i žalovaný. Z provedené kontroly inspektorátu práce (viz protokol o kontrole založený ve správním spise) vyplynulo, že žalobkyně svou činnost vykonávala v areálu společnosti GEMTEK.CZ, s. r. o., na základě smlouvy o dílo uzavřené dne 2. 1. 2017 se společností BONTU Invest, s. r. o., kde v pracovní době prováděla dílčí kompletaci set-top boxů na pásové výrobě, což bylo doloženo fakturami a objednávkami za období od 1. 9. do 30. 11. 2017. Práci tak prováděla na pracovišti společnosti BONTU Invest, s. r. o., podle jejích pokynů, jejím jménem, ve prospěch a na odpovědnost této společnosti. Z výsledku žalobkyně vyplynulo, že pro společnost BONTU Invest, s. r. o., pracovala několik měsíců na objednávku, její pracovní doba byla podle objednávek, práci jí zadával a kontroloval jeden Vietnamec, který to měl na starosti, zadával jí a kontroloval práci, a to včetně výplaty, rovněž ji zaučil a ukázal, co a jak má v továrně dělat. Její docházka se evidovala prostřednictvím píchaček, později otiskem prstu. Pokud si chtěla vzít dovolenou (nebo někam jít), musela to rovněž hlásit asi týden nebo dva dopředu. Délka přestávky byla podle práce, pracovní pomůcky (oblečení, rukavice a obuv) si musela pořídit sama. Žalobkyně tak nerozhodovala o činnosti, kterou vykonávala v areálu společnosti GEMTEK. CZ, s. r. o., úkoly jí dávala třetí osoba (zástupce společnosti BONTU Invest, s. r. o.), příchod a odchod byl evidován prostřednictvím píchaček, později otiskem prstu, odvedenou práci kontroloval zástupce společnosti BONTU Invest, s. r. o. Samostatnost je přitom jedním z pojmových znaků živnosti a podnikání obecně, tudíž pro její absenci nelze uvedenou činnost žalobkyně považovat za výkon samostatně výdělečné činnosti. Činnost vykonávaná žalobkyní nevykazuje znaky podnikání mimo jiné i z důvodu, že není vykonávána zcela nezávisle, tzn. pod vlastním jménem, a s vlastní odpovědností, ale naopak podle pokynů toho, kdo odměnu za vykonanou práci vyplácel. Prvoinstanční správní orgán se v rozhodnutí zabýval znaky podnikání i závislé práce a v zásadě dostatečně popsal, z jakých důvodů nebylo možno označit činnost žalobkyně za podnikání a proč šlo o závislou, potažmo nelegální práci. Žalobkyně tedy nevykonávala podnikatelskou činnost, nýbrž šlo o závislou práci, pro jejíž výkon však nedisponovala příslušným oprávněním, a tudíž šlo o práci nelegální. V dané věci tak lze učinit závěr, že formální stránka podnikání naplněna byla, nicméně materiální již nikoli, neboť se fakticky jednalo o výkon závislé práce.
37. Krajský soud proto nemohl přisvědčit námitkám týkajícím se povahy výdělečné aktivity žalobkyně pro společnost BONTU Invest, s. r. o. Z popisu činnosti žalobkyně je zřejmé, že se fakticky nejednalo o činnost nesoucí všechny podstatné rysy podnikání, ačkoliv ji formálně jako podnikání vykazovala (viz zmiňovaná smlouva o dílo, faktury nebo daňové přiznání). Žalobkyní vykonávaná činnost měla mnohem blíže k výkonu závislé práce. Pro posouzení věci však není rozhodné, jak žalobkyně svou výdělečnou aktivitu

označovala nebo formálně vykazovala, ale co bylo její podstatou. Z hlediska posouzení splnění podmínek vydaného povolení k pobytu k určitému účelu dle zákona o pobytu cizinců (zde za účelem podnikání - OSVČ) je nezbytné, aby podnikání bylo realizováno i fakticky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-71). Správní orgány proto dospěly ke správnému závěru, že činnost vykonávaná žalobkyní pro společnost BONTU Invest, s. r. o., nevykazuje znaky podnikání ve smyslu § 420 zákona občanského zákoníku, neboť ji žalobkyně neprováděla nezávisle, pod vlastním jménem, na vlastní účet a odpovědnost. Žalobkyně naopak ve sporovaném případě docházela na jedno pracoviště, dodržovala stanovenou pracovní dobu a řídila se pokyny pracovníka, kterého na pracovišti měla společnost BONTU Invest, s. r. o., od níž následně obdržela i odměnu za práci. Žalobkyně tuto činnost sice vykonávala osobně a za účelem dosažení zisku, avšak nikoliv samostatně a na vlastní odpovědnost. Aby bylo možné činnost označit jako podnikání, musí naplňovat zákonem stanovené pojmové znaky kumulativně. Správní orgány proto v souladu se zákonem dospěly k závěru, že žalobkyně ve skutečnosti vykonávala závislou práci, nehledě na formální označení její výdělečné aktivity.

38. Žalobkyně v této souvislosti namítala i to, že správní orgán si k řádnému závěru o druhu uvedené práce neobstaral a neprovedl žádné řádné listinné důkazy či výsledky dalších osob a že nemohl dospět k závěru o tom, že vykonávala pracovní (závislou) činnost pro společnost BONTU Invest, s. r. o., pouze na základě výpovědi žalobkyně a protokolu o kontrole.
39. K provedení důkazů podle § 51 odst. 1 správního řádu lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Stejně tak použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu legální cestou, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2014, čj. 1 Azs 195/2014-36, nebo ze dne 25. 1. 2018, čj. 4 Azs 248/2017-37). Řízení podle § 44a zákona o pobytu cizinců o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je řízením o žádosti. Dospěje-li správní orgán k závěru, že informace, které se dozvěděl z protokolu o kontrole, jsou dostatečné pro jeho rozhodnutí, nejedná se bez dalšího o vadný postup (v daném případě byl tento důkaz získán v souladu se zákonem, do dispozice správního orgánu se dostal legální cestou, žalobkyni byl tento důkaz zpřístupněn a měla možnost se k němu vyjádřit a reagovat na něj při seznámení se s podklady pro rozhodnutí). V závislosti na dalších okolnostech případu přitom může být i jen protokol o kontrole postačujícím podkladem pro rozhodnutí. V daném případě byl dalším důkazem i výsledek samotné žalobkyně. I výsledek účastníka řízení je podle § 169j zákona o pobytu cizinců přípustným důkazem. Řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a téhož zákona je řízením o žádosti. Lze zmínit i ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu, dle kterého platí, že je-li v souladu s požadavky § 3 správního řádu zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. V případě, že správní orgán dospěje k závěru, že informace, které se dozvěděl z výpovědi účastníka řízení, jsou dostatečné pro zamítnutí žádosti, rovněž se nejedná bez dalšího o vadný postup. Výpověď účastníka řízení, žadatele o povolení k pobytu, tudíž může být také (podle okolností případu) postačujícím podkladem pro rozhodnutí.

40. Krajský soud má zato, že na základě předmětného protokolu o kontrole provedené inspektorátem práce, výpovědi žalobkyně a jí doložených dokumentů prvostupňový správní orgán zjistil skutkový stav ohledně žalobkyní sporované otázky - výkonu nelegální práce bez důvodných pochybností, a proto nebylo třeba provádět další dokazování.
41. K námitce, že protokol o kontrole není žádným závazným a konečným rozhodnutím, kterým by bylo rozhodnuto o tom, že se určitá osoba dopustila určitého pochybení a že takový závěr je třeba uzavřít teprve ve správním řízení u příslušného orgánu, krajský soud uvádí, že tato námitka zcela souvisí, resp. jinými slovy opakuje námitku uvedenou již v prvním žalobním bodě (nekompetentnost žalovaného k řešení dané otázky), proto krajský soud odkazuje na její vypořádání shora.
42. V třetím žalobním bodě žalobkyně namítla rozpor se zásadou legitimního očekávání a zásadou, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, a k tomu upozornila na dle jejího názoru téměř stejný případ v řízení pod sp. zn. MV-119140/SO-2019.
43. Dle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu platí, že „*správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*“. Krajský soud zároveň připomíná, že správní praxí zakládající legitimní očekávání, se rozumí „*ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů*“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132).
44. Již na základě právě uvedeného je tedy zřejmé, že jediné rozhodnutí žalovaného nelze označit za setrvalou správní praxi a nemůže založit legitimní očekávání u adresátů správy. Navíc však krajský soud poté, co při jednání provedl důkaz předmětným rozhodnutím žalovaného, ani neshledal, že by žalovaný měl ve zmiňovaném rozhodnutí oproti případu žalobkyně zcela odlišný názor na věc. V odkazovaném rozhodnutí totiž žalovaný rovněž dospěl k závěru, že odvolatelka vykonávala nelegální práci ve smyslu zákona o zaměstnanosti od dubna 2017 do listopadu 2017 (u stejné společnosti a stejnou práci jako žalobkyně), avšak zrušil prvostupňové rozhodnutí proto, že shledal důvodnou odvolací námitku ohledně aktuálního neplnění účelu pobytu odvolatelky, neboť (jak uvedl) z odůvodnění ani ze spisu nebylo možno vyvodit, že by odvolatelka v současnosti - aktuálně neplnila účel pobytu, že by opakovaně vykonávala závislou práci v provozovně firmy GEMTEK.CZ, s. r. o., a správnímu orgánu I. stupně vytkl, že v rozhodnutí není zřetelně vymezeno neplnění účelu pobytu - prokázání doby jeho trvání. Rozhodnutí vydané žalovaným v nyní projednávané věci však se zmíněným rozhodnutím není v rozporu. V nynější věci žalovaný právě z důvodu, že správní orgán I. stupně dle jeho názoru rovněž neprokázal, že žalobkyně aktuálně neplní účel povoleného pobytu, výrok prvostupňového rozhodnutí v tomto směru změnil ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, což lze z důvodu rychlosti a hospodárnosti řízení upřednostnit před zrušením a vrácením věci k novému projednání. V projednávané věci přitom správní orgán I. stupně dobu trvání nelegální práce vymezil.

45. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně správním orgánům vytýkala nedostatečné a nesprávné vypořádání se s důsledky dopadu tohoto rozhodnutí do jejího soukromého života.
46. Požadavek přiměřenosti zásahů do ústavně garantovaných základních práv a svobod (např. do práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), je na zákonné úrovni realizován prostřednictvím § 174a zákona o pobytu cizinců. Krajský soud ovšem současně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, čj. 6 Azs 163/2015-47, dodává, že *„nelze hovořit o základním právu v souvislosti s neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu; s tím musí každý cizinec počítat. Je-li následně - v důsledku povinnosti opustit území státu - ve hře obhození nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.).“*
47. Krajský soud ověřil, že správní orgán I. stupně se přiměřeností rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu věnoval, a to dostatečným způsobem na straně 7 rozhodnutí. K tomu uvedl, že žalobkyně pobývá na území České republiky od roku 2008, bydlí na ubytovně, nevlastní sídlo svého podnikání ani provozovnu. Žalobkyně je vdaná, má dvě děti, přičemž její rodina žije ve Vietnamu. Její vztah k domovskému státu není zásadně narušen, neboť tam cestuje a pobývá tam celá její rodina. Dospěl proto k závěru, že rozhodnutí není pro žalobkyni nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti, resp. že nebude nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého a rodinného života. Krajský se s tímto hodnocením ztotožňuje a dodává, že rodinný život žalobkyně může být nadále naplňován na území domovského státu, v němž pobývala do roku 2008 a který navštívila naposledy v roce 2017 nebo 2018. Vzhledem k věku žalobkyně není doba strávená v České republice způsobila ke zpřetrhání rodinných či sociokulturních vazeb v zemi původu. Nic proto nebrání jejímu návratu do země původu, kde může dále pracovat či podnikat.
48. Krajský soud dále připomíná, že je úkolem cizince, aby v řízení tvrdil skutečnosti o svých osobních či rodinných vazbách, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru. Pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spisu, jako tomu bylo i v daném případě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 3 Azs 84/2016-39 nebo čj. 6 Azs 302/2017-27). Jestliže žalobkyně ministerstvu neposkytla žádné další relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, nelze tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům. Nutno rovněž podotknout, že žalobkyně v průběhu správního řízení námitku nepřiměřenosti zásahu do svého rodinného a soukromého života nikterak neuplatnila. Ani v odvolání takovou námitku nevznesla. Veškerá její argumentace v průběhu správního řízení (v odvolání) směřovala proti závěru o aktuálním neplnění účelu dlouhodobého pobytu a proti závěru o tom, že vykonávala závislou práci pro zaměstnavatele společnost BONTU Invest, s. r. o.
49. K žalobní výhradě, že se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobkyně zabýval pouze správní orgán I. stupně a nikoliv již žalovaný, krajský soud opakuje, že žalobkyně v odvolání žádné námitky v tomto směru nevznesla, žalovaný jako odvolací orgán proto neměl důvod se touto otázkou dále zabývat. Navíc nutno znovu

připomenout, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení tvoří jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže i případné nedostatky jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. např. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013-25). To platí i v případech, kdy odvolací orgán změnil prvoinstanční rozhodnutí dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

VI. Závěr a náklady řízení

50. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
51. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. července 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu